

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoPr/5/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6411211696
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6411211696.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej, v spore žalobcov 1/ O. Z., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Q. Z. X/XXX, XXX XX J. G. I., 2/ P. C., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Q. C. XXX, XXX XX J. G. I., 3/ M. M., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Q. V. XX/XX, XXX XX J. G. I., všetci právne zastúpení JUDr. Miroslavom Sklenárom, advokátom, so sídlom Kováčska 40, 040 01 Košice, proti žalovanému Mesto Žiar nad Hronom, so sídlom Š. Moyzesa 46, 965 19 Žiar nad Hronom, IČO: 00 321 125, právne zastúpenému SOUKENÍK-ŠTRPKA, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobcov 1/-3/ a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 6Cpr/2/2011-425 z 8. marca 2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

II. Odvolanie žalobcov 1/-3/ o d m i e t a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom z 5. marca 2016 určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcov 1/ až 3/ u žalovaného výpoveďou zo dňa 14. 02. 2011 je neplatné (I., II., III. výrok). Zároveň konštatoval, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku (IV. výrok). Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobcovia 1/-3/ sa žalobou domáhali určenia, že skončenie pracovného pomeru, ktoré im dal odporca listami zo dňa 14. 02. 2011, je neplatné.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 16.10.2012 č. k. 6Cpr/2/2011 - 189, ktorým zamietol žalobu žalobcov 1/-3/ a priznal žalovanému náhradu trov konania.

Na základe odvolania žalobcov 1/ až 3/ Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, uznesením zo dňa 30.04.2015 č. k. 12CoPr/1/2013 - 340 zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie okresný súd teda vychádzajúc zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu v zmysle § 226 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Žalobcovia 1/-3/ svojimi písomnými podaniami žiadali pripustiť rozšírenie žalobného návrhu o zaplatenie náhrady mzdy. Okresný súd nepripustil uznesením zo dňa 08. 03. 2016 zmenu žaloby vzhľadom na nesplnenie podmienok podľa § 95 ods. 1 a 2 O.s.p. (obsiahnutým v zápisnici o pojednávaní, ktorého sa zúčastnili obe sporové strany), pretože doterajšie výsledky konania nedávali podklad aj pre konanie o nároku žalobcov 1/-3/ na náhradu mzdy (žiadne dôkazy v tomto smere doteraz vykonávané neboli), pričom uznesenie nebolo potrebné doručiť žalobcom 1/-3/ ani žalovanému (§ 168 ods. 2, § 202 ods. 3 písm. f) O.s.p.).

Medzi stranami nebolo nesporným, že žalobcovia 1/ až 3/ pracovali u žalovaného ako mestskí policajti na základe pracovných zmlúv, a to žalobca 1/ na základe pracovnej zmluvy zo dňa 02. 09. 1991, žalobca 2/ na základe pracovnej zmluvy zo dňa 31. 03. 2003 a žalobkyňa 3/ na základe pracovnej zmluvy zo dňa 28. 02. 2002.

Žalovaný listami zo dňa 14. 02. 2011 dal žalobcom 1/-3/ výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „Zákonník práce“) z dôvodu, že sa stali nadbytočnými vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce zo dňa 14. 02. 2011. V textoch všetkých výpovedí bolo uvedené, že žalovaný ako zamestnávateľ ich nemá možnosť ďalej zamestnávať ani na kratší pracovný čas, pričom výpovedná doba je tri mesiace a začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení písomnej výpovede a končí sa uplynutím posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca.

Výpovediam predchádzalo rozhodnutie žalovaného vo forme písomného rozhodnutia primátora Mesta Žiar nad Hronom M. T. Y. zo dňa 14. 02. 2011 (č. I. 81 spisu) o znížení stavu zamestnancov na Mestskej polícii v Žiari nad Hronom o štyri pracovné miesta a zrušenie štyroch pracovných miest na mestskej polícii, a to mestský policajt zaradenie hliadková služba s cieľom zvýšiť efektívnosť práce.

V konaní nebolo sporným, že o znížení počtu zamestnancov na Mestskej polícii v Žiari nad Hronom v súvislosti s následným daním výpovedí žalobcom 1/-3/ listami zo dňa 14. 02. 2011 nebolo prijaté žiadne rozhodnutie (uznesenie) mestského zastupiteľstva Mesta Žiar nad Hronom, ktorým by došlo k odsúhlaseniu zníženia počtu príslušníkov mestskej polície o určitý počet pracovných miest, resp. ktoré by krátilo objem mzdových prostriedkov určených mestskej polícii. Naopak, obrana žalovaného spočívala práve v tom, že na rozhodnutie o organizačnej zmene vo vzťahu k zníženiu počtu príslušníkov mestskej polície bol oprávnený primátor mesta, ktorý takéto rozhodnutie prijal v písomnej forme dňa 14. 02. 2011. Okresný súd uviedol, že právne postavenie mestskej polície je upravené v zákone č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii (ďalej aj „Zákon o obecnej polícii“). Podľa § 4 Zákona o obecnej polícii určuje obecné zastupiteľstvo organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov obecnej polície s prihliadnutím na rozsah jej úloh. Ako uviedol odvolací súd, pod pojmom organizácia podľa citovaného ustanovenia treba chápať nielen rozdelenie funkcií, ale aj určenie počtu, teda zvýšenie, resp. zníženie členov obecnej polície v súvislosti s rozsahom úloh, ktoré sú obecnej polícii dané zo zákona prihliadajúc na jej špecifický charakter.

Súd prvej inštancie vychádzajúc zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu konštatoval, že orgánom, ktorý bol oprávnený rozhodnúť o organizačnej zmene spočívajúcej v znížení stavu príslušníkov na mestskej polícii nebol primátor Mesta Žiar nad Hronom, ale mestské zastupiteľstvo podľa § 4 Zákona o obecnej polícii, keďže práve do pôsobnosti uvedeného orgánu obce (§ 10 ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení) patrí určovanie organizácie, teda vrátane určenia počtu členov - príslušníkov obecnej polície. Právomoc obecného zastupiteľstva je v tomto smere zrejماً aj z toho, že práve obecné zastupiteľstvo určuje objem mzdových prostriedkov obecnej polícii, od čoho je podľa názoru okresného súdu nepochybne závislý aj počet jej príslušníkov.

V danom prípade preto o organizačnej zmene nemohol rozhodnúť primátor žalovaného, ale daniu výpovedí žalobcom 1/-3/ podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce malo predchádzať mestským zastupiteľstvom žalovaného prijaté rozhodnutie o tom, že sa počet príslušníkov mestskej polície znižuje. Tomu tak evidentne nebolo, pretože daniu výpovedí žalobcom 1/-3/ takéto rozhodnutie mestského zastupiteľstva nepredchádzalo. Z právneho hľadiska je úplne irelevantnou námietka žalovaného aká bola predchádzajúca prax, že teda ani v minulosti zastupiteľstvo počty mestskej polície neschvaľovalo, pretože to nemôže byť akýmsi ospravedlnením absencie relevantného rozhodnutia žalovaného ako zamestnávateľa o organizačnej zmene. Pritom z konania vyplynul dokonca čiastočne opak tejto obrany žalovaného, pretože z výpovede bývalého náčelníka mestskej polície B. Y. vyplynulo, že síce mestské zastupiteľstvo neschvaľovalo osobitne počet príslušníkov mestskej polície, ale v rámci rozpočtu mesta bol určený počet zamestnancov vrátane príslušníkov mestskej polície a ako sa svedok vyjadril, na to boli naviazané samozrejme aj mzdové prostriedky.

Súd prvej inštancie poukázal na obdobné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2012 č. k. 2CoPr/3/2011 - 124 (konanie vedené na Okresnom súde Poprad sp. zn. 13C/99/2011), ktorý vyslovil rovnaký záver, že ak zákon č. 564/1991 Zb. stanovuje, že organizáciu mestskej polície určuje mestské zastupiteľstvo, je potrebné tým rozumieť organizáciu všeobecne v každom jej zmysle a teda aj zmenu organizačnej štruktúry útvaru z pohľadu celkového počtu zamestnancov.

Okresný súd za preukázané, že nedošlo k existencii organizačnej zmeny rozhodnutím orgánu žalovaného, ktorý bol oprávnený a povinný rozhodnúť o organizačnej zmene a teda nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok vyžadovaných ust. § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce v znení

účinnom ku dňu 14. 02. 2011, t.j. že zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách.

Okresný súd konštatoval, že výpovede, ktoré dal žalovaný žalobcom 1/-3/ listami zo dňa 14. 02. 2011, boli absolútne neplatnými právnymi úkonmi, v rozpore s ust. § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, preto vyslovil, že skončenie pracovného pomeru žalobcov 1/-3/ u žalovaného výpoveďami zo dňa 14. 02. 2011 je neplatné s tým, že v tejto časti žalobného návrhu nedošlo k žiadnej zmene, o ktorej by okresný súd mal rozhodovať podľa § 95 O.s.p.

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p..

2. Proti rozsudku okresného súdu žalobcovia 1/-3/ podali včas odvolanie. Uvedli, že podávajú odvolanie voči časti rozsudku okresného súdu, pretože sa nerozhodlo o časti ich nároku ohľadne náhrady mzdy. Výroky rozsudku okresného súdu (I., II., III.) považujú za správne. Podľa ich názoru došlo v konaní k vadám, pretože sa stranám postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Poukázali na judikát č. R10/1969, pričom uvedli, že sa domáhali neplatného skončenia pracovného pomeru a chceli, aby ich žalovaný ako zamestnávateľ naďalej zamestnával. Táto skutočnosť vyplýva z priebehu súdneho konania, najmä zo Záznamu z rokovania zo dňa 14. 03. 2011.

Skutočnosť, že sa v konaní domáhali náhrady mzdy vyplýva aj z ich odvolania zo dňa 01. 12. 2012 proti rozsudku okresného súdu č.k. 6Cpr/2/2011-189 zo dňa 16. 10. 2012, v ktorom žiadali, aby odvolací zmenil rozhodnutie okresného súdu a zaviazal žalovaného uhradiť im náhradu mzdy v sume ich priemerného mesačného zárobku, a to za čas od 01. 06. 2011 do času, keď im žalovaný umožní pokračovať v práci; „z prípisu k odvolania zo dňa 07. 02. 2013“, z ich vyjadrenia zo dňa 29. 07. 2013 k vyjadreniam žalovaného zo dňa 11. 01. 2013.

Krajský súd Banská Bystrica po ich viacerých sťažnostiach na prieťahy v súdnom konaní rozhodnutím zo dňa 30. 04. 2015 zrušil rozhodnutie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd sa s otázkou náhrady mzdy nezaoberal. Následne písomným podaním zo dňa 30. 07. 2015 oznámili okresnému súdu, že právny názor odvolacieho považujú za správny a súčasne oznámili okresnému súdu, že zotrvávajú na uplatnenom nároku na náhradu mzdy. Následne písomným podaním zo dňa 15. 10. 2015 vyčíslili priemernú výšku zárobkov a podaním dňa 29. 02. 2016 „upravili“ podanie zo dňa 15. 10. 2015.

Okresný súd sa otázkou nároku na náhradu mzdy od podania žaloby, ktorý bol okresnému súdu doručený dňa 01. 08. 2011, v ktorom platí právna fikcia uplatneného nároku na náhradu mzdy a s prihliadnutím na ich podania zo dňa 01. 12. 2012, 07. 12. 2013, 29. 07. 2013, 30. 07. 2015, 15. 10. 2015, 29. 06. 2016 zaoberal až na pojednávaní dňa 08. 03. 2016.

V konaní sa domáhali, aby sa rozhodlo o náhrade mzdy, a pretože platí právna fikcia, uplatnenie takéhoto nároku sa v konaní predpokladá.

Podľa ich názoru sa im konaním súdu odňala možnosť konať pred súdom. Majú za to, že podania, ktorými špecifikovali výšku náhrady mzdy nie je možné procesne kvalifikovať ako zmenu návrhu, ale ide o doplnenie podania podľa § 43 ods. 1 O.s.p., pretože nárok na náhradu mzdy bol uplatnený v žalobe zo dňa 01. 08. 2011.

Okresný súd uznesením zo dňa 08. 03. 2016 nepripustil zmenu žaloby spočívajúcu v jej rozšírení o zaplatenie náhrady ich mzdy, čím im bráni v uplatňovaní práva, a tým im odňal možnosť konať pred súdom a porušil ich ústavné právo na spravodlivý proces.

Podľa ich názoru okresný súd na pojednávaní konanom dňa 08. 03. 2016 mal rozhodnúť čiastkovým rozsudkom § 152 ods.2 O.s.p. alebo vec vylúčiť na samostatné konanie.

Z uvedených dôvodov navrhli, aby odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

3. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov 1/-3/ uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcov 1/-3/, pretože zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že s podaním žaloby o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru je obligatórne spojené aj konanie o náhradu. V tejto súvislosti poukázal na Uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 116/2008 zo dňa 17. 12. 2009, v zmysle ktorého zamestnanec, ktorý sa domáha na súde určenia, že rozviazanie pracovného pomeru je neplatné, môže v žalobe zároveň (súčasne) uplatniť aj nárok na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru (porovnaj napr. R 36/1979). Prisúdenie tohto nároku však nie je možné skôr, než súd rozhodol o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru (uvedené rozhodnutie o neplatnosti rozviazania pracovného

pomeru predstavuje nevyhnutnú podmienku, bez splnenia ktorej nie je možné rozhodnúť o nároku na náhradu mzdy). Súd v takom prípade spravidla rozhodne v rozsudku nielen o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru, ale aj o uplatnenej náhrade mzdy (od výroku o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru je výrok o náhrade mzdy závislý, porovnaj R 1/1975). Ak je to účelné, môže súd najskôr rozhodnúť o neplatnosti rozviazania pracovného pomeru a následne (po právoplatnosti takéhoto rozhodnutia) rozhodnúť o nároku na náhradu mzdy. Nárok na náhradu mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru môže však zamestnanec uplatniť nielen súčasne so žalobou o neplatnosť rozviazania pracovného pomeru, ale aj neskôr - s rizikom prípadného úspešného namietania premlčania takéhoto nároku žalovaným (porovnaj dôvody v R 8/2003). Pre tento hroziaci nepriaznivý dôsledok pre žalobcu sa neodporúča neuvážene dlho vyčkávať s uplatnením tohto peňažného nároku na súde, napr. až dovtedy, kým bude právoplatne rozhodnuté o žalobe o určení neplatnosti rozviazania pracovného pomeru. Možnosť uplatnenia tohto nároku nijako teda neobmedzuje skutočnosť, že v tom čase ešte o žalobe o určenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru nie je rozhodnuté. Samotným právoplatným rozhodnutím o určení neplatnosti právneho úkonu, ktorým mal byť skončený pracovný pomer, právo na náhradu mzdy ako hmotnoprávny nárok vyplývajúci z ustanovenia § 61 ods. 1 Zákonníka práce nevzniká. Týmto deklaratórnym rozhodnutím sa len rieši otázka platného skončenia pracovného pomeru, ktorá v konaní o zaplatenie náhrady mzdy nemôže byť riešená ako predbežná vzhľadom na dôsledky vyplývajúce z § 64 Zákonníka práce. Aj keď teda pre rozhodnutie súdu o priznaní nároku na náhradu mzdy podľa § 61 ods. 1 Zákonníka práce je potrebné, aby otázka platnosti bola vyriešená v samostatnom konaní na základe žaloby podanej podľa § 64 Zákonníka práce, na uplatnenie tohto nároku je postačujúce, aby uplynul termín splatnosti náhrady mzdy. Treba totiž rozlišovať medzi možnosťou uplatnenia tohto práva (nároku) a možnosťou jeho priznania rozhodnutím súdu. Premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu mzdy preto začne plynúť od jej splatnosti bez ohľadu na to, či v tej dobe už bolo v konaní podľa § 64 Zákonníka práce o neplatnosti rozvázovacieho právneho úkonu rozhodnuté (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 159/2008, zo dňa 27. januára 2010). Podľa jeho názoru nie je možné podania žalobcov 1/-3/, a to odvolanie proti rozsudku okresného súdu č. k. 6Cpr/2/2011-189 zo dňa 16. 10. 2012, podanie zo dňa 15. 10. 2012, zo dňa 20. 02. 2016, chápať ako odstraňovanie nedostatkov žaloby žalobcov 1/-3/ v zmysle ustanovenia § 43 ods. 1 O.s.p., resp. odvolanie proti rozsudku okresného súdu č.k. 6Cpr/2/2011-189 zo dňa 16. 10. 2012 považovať za žalobu v zmysle ust. § 79 O.s.p., pretože neobsahuje ani všeobecné ani osobitné náležitosti žaloby. Ak by v zmysle predmetného odvolania žalobcov 1/-3/ rozhodoval až krajský súd ako súd prvej inštancie, založila by sa tým vada konania, pretože na konanie v prvej inštancii sú zásadne príslušné okresné sudy, pokiaľ v zákone nie je výslovne upravené inak, čo sa na tento prípad nevzťahuje. Vzhľadom na uvedené okresný súd postupoval správne, keď podania žalobcov 1/-3/ považoval za zmenu žaloby, ktorú uznesením zo dňa 08. 03. 2016 neprípustil vzhľadom na nesplnenie podmienok podľa § 95 ods. 1 a 2 O.s.p., pretože doterajšie výsledky konania nedávali podklad aj pre konanie o nároku žalobcov 1/-3/ na náhradu mzdy. Žalobcovia 1/-3/ sa náhrady mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru domáhajú v konaní vedenom na Okresnom ide Žiar nad Hronom pod sp. zn. 23Cpr/1/2016. Uviedol, že v Zázname z rokovania zo dňa 14. 03. 2011 sa žiadne tvrdenie žalobcov 1/-3/ ohľadne toho, že trvajú na tom, aby ich zamestnávateľ naďalej zamestnával a prideloval im prácu, nenachádza. Podľa jeho názoru odvolanie odôvodnené absenciou určitej časti predmetu konania, o ktorej súd nerozhodol, nie je prípustné. V takom prípade by do úvahy prichádzal postup podľa § 166 ods. 1, 2 O.s.p.. Predmetom konania neboli nároky žalobcov 1/-3/ na náhradu mzdy voči nemu, pretože zmena spočívajúca v rozšírení predmetu konania o tieto nároky uznesením okresného súdu zo dňa 08. 03. 2016 nebola pripustená. Okresný súd v rozsudku rešpektoval požiadavku na vyčerpanie celého predmetu konania, preto neprichádza do úvahy ani doplnenie rozsudku postupom podľa ustanovenia § 166 ods. 1, 2 O.s.p.. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd odmietol odvolanie žalobcov 1/-3/.

4. Proti rozsudku okresného súdu žalovaný podal včas odvolanie z odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/, f/ O.s.p.. Podľa jeho názoru pripustenie extenzívneho výkladu pojmu „organizácia“, t.j. že organizáciou je potrebné chápať aj každé zvýšenie, resp. zníženie členov obecnej polície v súvislosti s rozsahom úloh, ktoré sú obecnej polícii dané ex lege, by bolo popretím kompetencie primátora ako štatutárneho orgánu mesta konať v pracovnoprávných veciach zamestnancov mesta a je v rozpore nielen so zákonom o obecnom zriadení ale aj so zákonom č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o výkone práce vo verejnom záujme“). Ak by účelom zákonodarcu bolo, aby sa pod pojmom organizácia chápali aj pracovnoprávne vzťahy

mestských policajtov, tak by ich Zákon o obecnej polícii aspoň v jednom svojom ustanovení upravoval. Zákon o obecnej polícii pracovnoprávne vzťahy príslušníkov mestskej polície samostatne neupravuje. Zákon o obecnej polícii explicitne upravuje, že náčelník návrhy súvisiace s pracovnoprávnymi vzťahmi príslušníkov obecnej polície podáva starostovi a nie obecnému zastupiteľstvu.

Pracovnoprávne vzťahy v užšom slova zmysle sú právnymi vzťahmi, v ktorých účastníci vystupujú ako nositelia subjektívnych práv a právnych povinností všeobecne ustanovených a zabezpečených normami pracovného práva. Pod pracovnoprávnymi vzťahmi sa rozumie a vznik, zmena ako aj skončenie pracovného pomeru. Ak by úmysel zákonodarcu smeroval k tomu, aby o vzniku alebo skončení pracovného pomeru príslušníkov mestskej polície rozhodovalo mestské zastupiteľstvo, potom by v ustanovení § 6 ods. 1 písm. f) Zákona o obecnej polícii bola ustanovená povinnosť náčelníka dávať návrhy súvisiace s pracovnoprávnymi vzťahmi príslušníkov obecnej polície mestskému zastupiteľstvu a nie starostovi (primátorovi).

Má za to, že keďže sú príslušníci mestskej polície zamestnancami obce a Zákon o obecnej polícii špeciálne neupravuje pracovnoprávne vzťahy príslušníkov mestskej polície, je potrebné na tieto vzťahy aplikovať ako *lex specialis* Zákon o výkone práce vo verejnom záujme a ak tento alebo osobitný predpis neustanovuje inak, Zákonník práce. Ani z jedného ustanovenia Zákona o výkone práce vo verejnom záujme, zo Zákonníka práce či Zákona o obecnom zriadení nemožno vyvodiť záver, že orgánom, ktorý je oprávnený a zároveň povinný rozhodnúť o organizačnej zmene príslušníkov mestskej polície je mestské zastupiteľstvo. Pripustením takého výkladu ustanovenia § 4 Zákona o obecnej polícii, v zmysle ktorého príslušníkov mestskej polície, t.j. vrátane organizačných zmien, hoduje mestské zastupiteľstvo, by sme dospeli k absurdnému záveru, a to, že o pracovnoprávných veciach príslušníkov mestskej polície rozhoduje mestské zastupiteľstvo, ale primátor mesta ako štatutárny orgán mesta v pracovnoprávných veciach nesie za rozhodnutia mestského zastupiteľstva zodpovednosť. Takýto výklad nemá oporu v zákone a je neudržateľný a znamenal by aj pozitívnu diskrimináciu príslušníkov mestskej polície oproti ostatným zamestnancom vo verejnom záujme, pretože príslušníci mestskej polície by požívali výhody vo väčšom rozsahu ako to ustanovuje Zákonník práce či Zákon o výkone práce vo verejnom záujme.

Ďalej poukázal na odborný článok „Niektoré problémy pracovnoprávneho postavenia príslušníkov obecnej polície“ (publikovaný Právo ROPO a OBCE Č. 9/2015, str.6-10) a komentár k Zákonom o obecnej polícii.

Podľa jeho názoru mestské zastupiteľstvo nemôže byť príslušným orgánom na prijatie písomného rozhodnutia o organizačnej zmene týkajúcej sa pracovnoprávných vzťahov príslušníkov mestskej polície. Jediným týmto orgánom na prijatie takéhoto rozhodnutia je primátor mesta. Výpovediam z pracovného pomeru, ktoré boli dané žalobcom 1/-3/ predchádzalo písomné rozhodnutie zamestnávateľa zo dňa 14. 02. 2011 o znížení stavu zamestnancov na mestskej polícii v Žiari nad Hronom, s cieľom zvýšiť efektívnosť práce zamestnávateľa, a to spolu o štyri pracovné miesta. Na základe tohto rozhodnutia sa ku dňu 28. 02. 2011 zrušili štyri pracovné miesta na mestskej polícii v Žiari nad Hronom - a to mestský policajt v zaradení hliadková služba.

Zdôraznil, že rozhodnutie o organizačnej zmene nemá povahu právneho úkonu, preto jeho platnosť nie je možné súdom preskúmať (viď. Rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Cdo 102/2009 z 30. júna 2010).

Odkaz okresného súdu na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29. 11. 2012, č. k. 2CoPr/3/2011-124 je nenáležitý, pretože organizačná štruktúra Mesta Žiar nad Hronom obsahuje žiadny počet zamestnancov či už na jednotlivých odboroch mestského úradu alebo na mestskej polícii a neobsahuje ani celkový počet zamestnancov Mesta Žiar nad Hronom. Uznesenie, ktorým mestské zastupiteľstvo v Žiari nad Hronom schválilo s účinnosťou od 01. 03. 2009 organizačnú štruktúru Mesta Žiar nad Hronom bez akéhokoľvek počtu zamestnancov a ktorej súčasťou je aj mestská polícia, bolo prijaté dňa 25. 02. 2009 pod č. 16/2009. Ak by aj po schválení organizačnej štruktúry bez stanovenia počtu zamestnancov uznesením mestského zastupiteľstva č. 16/2009 zo dňa 25. 02. 2009 malo každé zvyšovanie alebo znižovanie počtu zamestnancov mesta Žiar nad Hronom podliehať schvaľovaniu v mestskom zastupiteľstve, tak by predmetné uznesenie nemalo absolútne žiadne opodstatnenie. Mestské zastupiteľstvo od roku 2005 neprijalo žiadne uznesenie, ktorým by sa určil počet mestských policajtov a teda logicky neprijímalo ani uznesenia, ktorými by sa tento počet zvyšoval alebo znižoval, čo dokazuje aj výpoveď svedka B. Y., bývalého náčelníka mestskej polície.

Pretože schválená organizačná štruktúra Mesta Žiar nad Hronom neobsahuje žiadny počet zamestnancov ani na jednotlivých odboroch, ani na mestskej polícii, ani celkový počet zamestnancov mesta Žiar nad Hronom, prijatím rozhodnutia o znížení stavu zamestnancov zo dňa 14. 02. 2011 nedošlo k žiadnej zmene organizačnej štruktúry. V zmysle prílohy č. 1 Služobného poriadku Mestskej polície v Žiari nad Hronom boli žalobcovia 1/-3/ zaradení do hliadkovej služby. Z uvedeného jednoznačne vyplýva príčinná súvislosť medzi nadbytočnosťou žalobcov 1/-3/ a rozhodnutím o znížení stavu zamestnancov

na mestskej polícii v Žiari nad Hronom zo dňa 14. 02. 2011, t.j. že žalobcovia 1/-3/ sa stali práve v dôsledku takéhoto rozhodnutia nadbytočnými.

V prípade, že došlo k zrušeniu takého pracovného miesta (funkcie) alebo určitého počtu takýchto pracovných miest, kde je niekoľko zamestnancov zaradených na tom istom (podobnom) pracovnom mieste (funkcii), rozhoduje o výbere nadbytočného zamestnanca zamestnávateľ (viď. rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 33/2008). Cieľom zamestnávateľa bolo teda výlučne zracionalizovať a zvýšiť efektívnosť práce, čo dokazuje aj svedecká výpoveď vtedajšej prednostky mestského úradu.

Podľa jeho názoru mu bolo odňaté právo na súdnu ochranu v intenciách práva na spravodlivé súdne konanie z dôvodu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne nevysporiadal s jeho argumentáciou, svoje rozhodnutie presvedčivo a dostatočne neodôvodnil a z toho dôvodu je rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné.

Rozhodnutie súdu musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania (od 01. 07. 2016 strane - viď poznámka odvolacieho súdu) musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach.

Ďalej vytkol odvolaciemu súdu, že mu opomenul doručiť doplnenie podania žalobcov 1/-3/ zo dňa 07. 02. 2013, doručené krajskému súdu dňa 12. 02. 2013, zo dňa 29. 07. 2013, doručené krajskému súdu dňa 01. 08. 2013, zo dňa 11. 09. 2013 doručené krajskému súdu dňa 25. 09. 2013 a zo dňa 04. 11. 2014, doručené krajskému súdu dňa 06. 11. 2014. Uvedeným postupom súd mu znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu O.s.p. priznáva, pretože nemal príležitosť sa oboznámiť so skutkovými stanoviskami a dôkazmi a možnosť sa k nim vyjadriť. Povinnosť súdu doručiť žalovanému opravný prostriedok proti jeho rozhodnutiu sa vzťahuje aj na doplnenie tohto opravného prostriedku (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 09. 11. 2010, sp. zn. 5Cdo 200/2010).

Uviedol, že v konaní bolo z jeho strany preukázané splnenie hmotnoprávných podmienok výpovede žalobcov 1/-3/ z pracovného pomeru a tiež vykonaným dokazovaním, predloženými listinami a výsluchom svedkov bola preukázaná aj skutočnosť, že žalobcovia 1/-3/ z jeho strany či náčelníka mestskej polície neboli priamo ani nepriamo diskriminovaní či šikanovaní.

Pre prípad, že odvolací súd rozsudok potvrdí, žiadal, aby odvolací súd pripustil možnosť podania dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Zároveň uviedol, že od neho nie je možné spravodlivo požadovať, aby žalobcov 1/-3 naďalej zamestnával vzhľadom na špecifický charakter práce príslušníkov mestskej polície; dôvera medzi nimi bola značne narušená, pričom príslušníkom mestskej polície môže byť len osoba, ktorá po celý čas výkonu práce je telesne, duševne a odborne spôsobilá na plnenie úloh polície. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu žalobcov 1/-3/ zamietol, rep. rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

5. Žalobcovia 1/-3/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného proti rozsudku okresného súdu navrhli rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť v časti určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru a v časti uplatneného nároku na náhradu mzdy vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

Uviedli, že odvolanie žalovaného bolo podané neoprávnenou osobou, a to fyzickou osobou M.. O. Q. s označením primátor, za ktorého má konať B.. M. I., advokátka. M.. O. Q., primátor nebol nikdy účastníkom konania a ako orgán obce nebol nikdy oprávnený na konanie vo vlastnom mene. B.. M. I., advokátka nebola nikdy splnomocnená M.. O. Q. ako primátorom na zastupovanie vo vlastnom mene vo veciach, ktoré patria do právomoci primátora ako výkonného orgánu mesta Žiar nad Hronom. Z uvedených dôvodov nemohla byť splnená podmienka včasného doručenia odvolania.

V prípade, ak bude mať odvolací súd za to, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, v celom rozsahu sa stotožňujú s rozhodnutím okresného súdu v časti, ktorým určil, že ich skončenie pracovného pomeru u žalovaného je neplatné.

Podľa ich názoru právny názor žalovaného prezentovaný v odvolaní je nesprávny. Správu obce vykonávajú obyvatelia obce prostredníctvom orgánov obce, a to obecného zastupiteľstva a starostu, ktorých zástupcov si volia v priamych voľbách. Obecná polícia zabezpečuje potreby obyvateľstva, ktorí si v priamych voľbách volia zástupcov do orgánov obce. Mestská polícia je nosným pilierom pri plnení základných úloh obce. Cieľom zákonodarcu nebolo ponechať rozhodovanie o obecnej polícii do pôsobnosti starostu, čo vyplýva aj z § 4 Zákona o obecnej polícii. Zákonodarca v žiadnom ustanovení Zákona o obecnej polícii ani v žiadnom stanovení Zákona o výkone práce vo verejnom záujme neudelil starostovi obce právomoc rozhodovať o organizačných zmenách obecnej polície ani mu neudelil právomoc rozhodovať. Podľa § 13 ods. 4 písm. e) zákona č. 369/1990 Zb. starosta rozhoduje vo všetkých veciach správy obce, ktoré nie sú zákonom alebo štatútom o prepustení príslušníkov mestskej polície a podľa zákona č. 564/1991 Zb. o organizácii, objeme, mzdových prostriedkov a rozsah technických

prostriedkov obecnej polície určuje obecné zastupiteľstvo. V posudzovanej veci mestské zastupiteľstvo nikdy nerozhodlo o znížení stavu zamestnancov mestskej polície a nakoľko o takejto zmene rozhoduje obecné zastupiteľstvo, neboli splnené zákonom stanovené podmienky na ukončenie pracovného pomeru uzatvoreného medzi nimi a žalovaným. Ich zamestnávateľ Mesto Žiar nad Hronom nikdy neprijalo rozhodnutie o znížení zamestnancov na mestskej polícii, čo bolo v konaní preukázané, a preto primátor nebol oprávnený ako zástupca mesta a zamestnávateľa rozhodnúť o ukončení pracovného pomeru s nimi. Cieľom žalovaného nebolo zefektívniť činnosť na mestskej polícii, nebola preukázaná nadbytočnosť prepustených zamestnancov, k skončeniu pracovného pomeru nedošlo zákonným spôsobom a ich prepustením sa nedosiahlo ani zefektívnenie činnosti mestskej polície. Pracovný poriadok, organizačný poriadok a poriadok odmeňovania zamestnancov sú vnútroorganizačnými normami zamestnancov obce. Vydávanie vnútroorganizačných noriem musí byť v súlade so zákonom. Ustanovenia zákona, na ktoré poukázal žalovaný v odvolaní, neumožňujú starostovi rozhodovať o organizačných zmenách mestskej polície. Mestská polícia nespadá do priamej kompetencie starostu. I z rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2CoPr/3/2011 vyplýva, že organizáciu mestskej polície určuje mestské zastupiteľstvo. Ich výpovediam predchádzalo ústne upozornenie primátora žalobcom 1/ na nedostatky v riadiacej činnosti náčelníka a ich písomné upozornenie o nedostatkoch v riadiacej činnosti náčelníka, ktoré bolo doručené žalovanému dňa 09. 02. 2011. Upozornenie o nedostatkoch v riadiacej činnosti náčelníka sa nedostalo do programu rokovania obecného zastupiteľstva. Ďalej poukázali na výpoveď svedka M. T. Y. (vtedajšieho primátora) zo dňa 16. 10. 2012. Primátor vedel koncom roka 2010 o stave mestskej polície (o dobrovoľnom ukončení činnosti mestskeho policajta Z. A. k 31. 01. 2011; o hrubom porušení pracovnej disciplíny J. C., ktorému bola daná okamžitá výpoveď z pracovného pomeru, ktorú následne primátor zrušil; o pracovnej zmluve dvoch príslušníkov polície na dobu určitú), avšak situáciu nechal vyriešiť osobe, voči ktorej bola nimi podaná sťažnosť, o ktorej nebolo právoplatne rozhodnuté.

Oni nesúhlasili s výpoveďami, považovali ich za neplatné a trvali na tom, aby im zamestnávateľ ďalej prideloval prácu, ten však vymenil zámky na pracovisku, čím im znemožnil vstup pracovisku a postavil ich mimo službu s tým, že im platil náhradu mzdy. Počas súdneho konania sa viackrát snažilo žiadosťami o zaradenie do služby. Žalovaný namiesto toho, aby im prideloval prácu, prijal do pracovného pomeru v mesiaci február jedného nového zamestnanca a 01. 08. 2013 troch nových zamestnancov. Vzhľadom na prijaté opatrenia žalovaného potrebe vybudovania kamerového systému v súvislosti s množstvom porušení zákona, prijatí zamestnancov na pracovisko monitorovacieho kamerového systému, ako aj ďalšieho zamestnanca na pozíciu mestskeho policajta, je zrejmé, že išlo zo strany žalovaného len o nápravu právneho rozhodnutia vtedajšieho primátora o organizačnej zmene mestskej polície a prepustení troch zamestnancov. Uviedli, že v možnostiach prednostky mestskeho úradu nebolo vyjadrovať sa k efektívnosti práce, pretože táto nebola nikdy ich nadriadeným a nepodieľala sa na činnosti mestskej polície. Bolo preukázané, že patrili medzi zamestnancov s dlhodobou najlepšimi pracovnými výsledkami.

Podľa ich názoru prvoinštančný súd v odôvodnení rozsudku dostatočným spôsobom odpovedal na podstatné a zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery prvoinštančného súdu žalovaným. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu je zrejmé, ako okresný súd vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy, akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní vo veci samej, preto považujú rozhodnutie okresného súdu za preskúmateľné.

Argumentácia žalovaného o vôli mestskeho zastupiteľstva uznesením zo dňa 25. 02. 2009 o ponechaní primátorovi mesta možnosť rozhodovať o organizačných zmenách, a to aj vo veciach mestskej polície je účelová, nemajúca oporu v zákone.

Opakovane poukázali na judikát R 10/1969. Uviedli, že tvrdenia žalovaného o tom, že mu neoznámili, aby ich žalovaný naďalej zamestnával, sú tendenčné. Oznámili žalovanému, že trvajú na tom, aby ich naďalej zamestnával a prideloval im prácu a súčasne mu oznámili, že nesúhlasia s výpoveďami a považujú ich za neplatné. I v Oznámení žalovaného o prekážkach v práci na strane zamestnávateľa zo dňa 14. 03. 2011 sa uvádza, že „z dôvodu zrušenia Vášho pracovného miesta zamestnávateľ nemá možnosť pridelovať Vám prácu dohodnutú v pracovnej zmluve zo dňa 31. 03. 2003 a to v čase od 14. 03. 2011 do 31. 05. 2011.“ Ak by sa nedomáhali pridelovania práce a netrvali by na ďalšom zamestnávaní, žalovaný by nemal dôvod oznámiť im prekážky v práci. Tvrdenia žalovaného sú v rozpore aj s jeho predošlými tvrdeniami a výsluchmi svedkov. Počas konania došlo v mestskej polícii k zmenám na pozícii náčelníka a súčasne k zmene primátora.

6. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcov 1/-3/ uviedol, že štatutárnym orgánom mesta je primátor, ktorý koná menom mesta, preto nemôže konať ako fyzická osoba. V zmysle § 21 ods. 1 písm. a/

O.s.p. účinného v čase podania odvolania žalovaným vyplýva, že za právnickú osobu koná štatutárny orgán. Z celého obsahu jeho odvolania voči rozsudku okresného súdu vyplýva, že toto odvolanie podalo Mesto Žiar nad Hronom, IČO: 00 321 125, so sídlom Š. Moysesova 46, 965 19 Žiar nad Hronom. Všetky jeho podania v rámci tohto konania boli podpisované rovnako, pričom prvoinštančný ani odvolací súd nespochybnili ani jedno jeho podanie, že by nebolo podané oprávnenou osobou. Mesto Žiar nad Hronom, konajúce prostredníctvom vtedajšieho primátora M. T.N., plnomocenstvom zo dňa 29. 11. 2011 splnomocnilo právneho zástupcu žalovaného vo veci žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 6Cpr/2/2011, a to až do právoplatného skončenia veci. Vo voľbách do orgánov samosprávy obcí, konaných dňa 15. 11. 2014 bol M. O. Q. zvolený za primátora mesta Žiar nad Hronom. Pretože plnomocenstvo bolo udelené mestom Žiar nad Hronom, zmena primátora ako štatutárneho orgánu mesta je vo vzťahu k udelenému plnomocenstvu bez právnej relevancie. Právny poriadok SR umožňuje oprávnenej osobe, aby základné právo na právnu pomoc uplatnila ľubovoľnou osobou alebo prostredníctvom advokáta. Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej aj právnickej osobe, t.j. aj Mestu Žiar nad Hronom.

Poukázal na to, že je rozdiel medzi pridelovaním práce zamestnancovi počas plynutia výpovednej doby a oznámením zamestnanca zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce. Žalobcovia 1/-3/ sa 14.03.2011, t.j. po ukončení pracovnej neschopnosti, dostavili do práce. Pretože rozhodnutím zamestnávateľa o znížení stavu zamestnancov zo dňa 14. 02. 2011 sa ku dňu 28. 02. 2011 zrušili 4 pracovné miesta na Mestskej polícii v Žiari nad Hronom, a to mestský policajt v zaradení hliadková služba, nemohol splniť svoju povinnosť, a to pridelovať žalobcom 1/-3/ prácu podľa ich pracovnej zmluvy počas plynutia výpovednej doby, t.j. na jeho strane vznikla prekážka v práci, ktorá trvala až do uplynutia výpovednej doby žalobcov 1/-3/. Oznámeniami o prekážkach v práci na strane zamestnávateľa oznámil žalobcom 1/-3/, že z dôvodu zrušenia ich pracovného miesta s účinnosťou od 28. 02. 2011 nemá možnosť pridelovať im prácu dohodnutú v ich pracovnej zmluve v čase od 14. 03. 2011 do 31. 05. 2011. Tvrdenia žalobcov 1/-3/, že zriadením chránenej dielne (pracoviska monitorovacieho kamerového systému) po troch rokoch od výpovede danej žalobcom 1/-3/ išlo o nápravu nesprávneho rozhodnutia o organizačnej zmene mestskej polície a o prepustení troch zamestnancov, sú absurdné a zavádzajúce.

7. Žalobcovia 1/-3/ vo vyjadreniach k vyjadreniu žalovaného opätovne zopakovali svoju argumentáciu, t.j. že odvolanie žalovaného bolo podané neoprávnenou osobou, preto navrhli, aby odvolací súd odmietol odvolanie žalovaného, poukázali na judikát č. R 10/1969, Uznesenie Ústavného súdu SR z 22. 11. 2011 č.k. IV. ÚS 499/2011-25, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 116/2008 z 17. 12. 2009.

8. Odvolanie žalovaného bolo podané dňa 04. 05. 2016 a žalobcov 1/-3/ dňa 26. 04. 2016, teda ešte za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol ku dňu 30. 06. 2016 zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilným sporovým poriadkom (ďalej aj „CSP“). Dňa 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť nový procesnoprávny kódex - Civilný sporový poriadok, ktorý v prechodných ustanoveniach, v § 470 ods. 1 uvádza: „Ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.“ Pretože odvolacie konanie prebieha už v dobe účinnosti CSP, bolo potrebné na odvolacie konanie aplikovať príslušné ustanovenia CSP s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 veta prvá CSP, v zmysle ktorého ostávajú právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP zachované.

9. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil s tým, že odvolanie žalobcov 1/-3/ odmietol (386 písm. c/ CSP).

10. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov

na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

12. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalovaného v odvolaní.

13. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalovaného odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

14. Výpoveď je jednostranný adresovaný právny úkon, na základe ktorého zamestnávateľ, resp. zamestnanec prejavil výslovným spôsobom skončiť pracovný pomer bez ohľadu na vôľu druhého účastníka. Výpoveď daná zamestnávateľom je možná len z taxatívnych dôvodov zakotvených v ustanovení § 63 Zákonníka práce.

15. Jedným z dôvodov, pre ktoré zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď je, ak sa zamestnanec stane nadbytočným vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách (§ 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce v znení platnom do 31. 08. 2015).

16. Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že výpoveďami zo dňa 14. 02. 2011, ktoré dal žalovaný žalobcom 1/-3/, predchádzalo prijatie písomného rozhodnutia primátora M.. T. Y. zo dňa 14. 02. 2011 o znížení stavu zamestnancov na mestskej polícii o 4 pracovné miesta a zrušenie 4 pracovných miest na mestskej polícii, a to mestský policajt v zaradení hliadková služba, s cieľom zvýšiť efektívnosť práce (č.1.81).

17. Obecnú políciu zriaďuje a zrušuje obec všeobecne záväzným nariadením, t.j. aktom, ktorý prijíma obecné zastupiteľstvo. Obecné zastupiteľstvo ďalej určuje organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov obecnej polície s prihliadnutím na rozsah jej úloh (§ 4 Zákona o obecnej polícii).

18. Odvolací súd v súvislosti s odvolacími argumentami žalovaného odkazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 689/2015 z 28. 09. 2016 (publikovaný ako judikát R 23/2017 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky), z ktorého vyplýva: „Na vykonanie organizačnej zmeny, ktorá má za následok skončenie pracovného pomeru pracovníka príslušníka mestskej polície podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, je oprávnené len mestské (obecné) zastupiteľstvo ako orgán mesta, zamestnávateľa príslušníkov mestskej polície. A až na podklade rozhodnutia mestského zastupiteľstva o organizačnej zmene, o znížení počtu zamestnancov útvaru mestskej polície o troch, mohol primátor mesta ako štatutárny a výkonný orgán mesta, zamestnávateľa príslušníkov mestskej polície realizovať túto organizačnú zmenu skončením pracovného pomeru výpoveďou s tromi príslušníkmi mestskej polície podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, a to ako orgán oprávnený zastupovať mesto v pracovnoprávných vzťahov voči zamestnancom mesta. Orgánmi mesta sú totiž aj mestské zastupiteľstvo aj primátor mesta. Príslušné právne predpisy určujú oprávnenia týmto orgánom mesta. Podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (ktoré ustanovenie Zákonníka práce je potrebné v danej veci aplikovať v súlade s § 1 ods. 4 zákona č. 552/2003 Z.z. v spojení s § 3 ods. 1 Zákonníka práce) môže dať zamestnávateľ zamestnancovi výpoveď iba na základe písomného rozhodnutia zamestnávateľa alebo príslušného orgánu. V prípade zamestnávateľa musí ísť pritom o rozhodnutie jeho príslušného orgánu. Inak je výpoveď neplatným právnym úkonom. O organizačnej zmene totiž nemôže rozhodnúť hocikto u zamestnávateľa. A to nielen u zamestnávateľa, ktorým je mesto, ale ani u zamestnávateľa ako inej právnickej osoby alebo zamestnávateľa ako fyzickej

osoby. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 369/1990 Zb. je obecné zastupiteľstvo oprávnené zriaďovať a zrušovať aj útvar mestskej polície. Zákon č. 564/1991 Zb., na ktorý odkazujú ustanovenia zákona č. 369/1990 Zb. je osobitným špeciálnym zákonom vo vzťahu k zákonu č. 369/1990 Zb. Je preto potrebné mať za to, že ak tento osobitný zákon č. 564/1991 Zb. jednoznačne ustanovuje, že mestskú políciu, ktorú ako poriadkový útvar zriaďuje a zrušuje mesto všeobecne záväzným nariadením (na ktorom sa uznáva mestské zastupiteľstvo) a ktorej organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov určuje mestské zastupiteľstvo s prihliadnutím na rozsah jej úloh, je práve a len mestské zastupiteľstvo orgánom oprávneným rozhodnúť o jej organizácii, to je aj o znížení, resp. zvýšení počtu príslušníkov mestskej polície, ktorí sú zamestnancami mesta. V preskúmvanej veci, keď rozhodnutie o organizačnej zmene nebolo urobené príslušným orgánom mesta, ale primátorom mesta, ktorý na takéto rozhodnutie nebol príslušný, nemohol žalovaný platne skončiť pracovný pomer so žalobcom. Podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce totiž musia byť splnené všetky podmienky tohto výpovedného dôvodu. Ak nie sú dané, nie je možné platne pracovný pomer skončiť. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné doplniť, že primátor mesta je oprávnený v zmysle § 13 ods. 4 zákona č. 369/1990 Zb. v spojení s § 24 zákona č. 369/1990 Zb. okrem iného vydávať (meniť) aj organizačný poriadok, avšak iba organizačný poriadok mestského úradu, nie aj organizačný poriadok útvaru mestskej polície, ktorá predstavuje samostatný poriadkový útvar mesta, ktorého zriadenie, postavenie a úlohy upravuje zákon č. 564/1990 Zb. Mestský úrad pritom podľa § 16 ods. 1 s 2 zákona č. 369/1990 Zb. v spojení s § 24 zákona č. 369/1990 Zb. zabezpečuje organizačné a administratívne veci mestského zastupiteľstva a primátora, ako aj orgánov zriadených mestským zastupiteľstvom. Jeho prácu riadi primátor. Organizačný poriadok mestského úradu (nie mesta ako právnickej osoby, ale len tohto úradu) ustanovuje podľa § 16 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. v spojení s § 24 zákona č. 369/1990 Zb. organizáciu mestského úradu, počet zamestnancov a ich pracovné činnosti. Ako bolo vyššie uvedené, primátor mesta je oprávnený vydávať len organizačný poriadok mestského úradu, nie upravovať aj organizáciu mestskej polície, ktorá nie je súčasťou mestského úradu, je však útvarom mesta. Ide však o samostatný útvar, ktorého základné úlohy, organizáciu a práva a povinnosti jeho príslušníkov vymedzuje zákon č. 564/1991 Zb. ako špeciálny právny predpis k zákonu č. 369/1990 Zb. a pracovnoprávnym predpisom. Tento útvar zriaďuje mesto všeobecne záväzným nariadením, na ktorom sa uznáva mestské zastupiteľstvo, ktoré ako príslušný orgán mesta aj určuje jeho organizáciu, objem mzdových prostriedkov a rozsah technických prostriedkov s prihliadnutím na rozsah jeho úloh“.

S uvedeným záverom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje.

19. Odvolací súd (zhodne s názorom prvoinštančného súdu) uvádza, že v posudzovanej veci o organizačnej zmene v útvaru mestskej polície nerozhodlo Mestské zastupiteľstvo (táto skutočnosť nebola medzi stranami sporná), ktoré bolo ex lege oprávneným a zároveň povinným rozhodnúť o organizačnej zmene, ale primátor Mesta Žiar nad Hronom (v rozpore so Zákomom o obecnej polícii), preto výpovede dané žalobcom 1/-3/ dňa 14. 02. 2011 sú neplatné.

20. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného odvolací súd uvádza, že nedostatky organizačnej štruktúry Mesta Žiar nad Hronom, na ktoré žalovaný poukázal v odvolaní (organizačná štruktúra Mesta Žiar nad Hronom neobsahuje žiadny počet zamestnancov Mesta Žiar nad Hronom, ani počet zamestnancov na mestskej polícii), nemôžu byť dôvodom pre porušenie zákona, t.j. rozhodnutie o organizačnej zmene nepríslušným orgánom.

21. K námietkam žalovaného uvedeným v odvolaní, t.j. že od neho nie je možné spravodlivo požadovať, aby žalobcov 1/-3 naďalej zamestnával vzhľadom na špecifický charakter práce príslušníkov mestskej polície; dôvera medzi nimi bola značne narušená, pričom príslušníkom mestskej polície môže byť len osoba, ktorá po celý čas výkonu práce je telesne, duševne a odborne spôsobilá na plnenie úloh polície, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že tieto argumenty neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, ide o novoty v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP (do 30. 06. 2016 § 205a O.s.p.) s tým, že žalovaný nepreukázal, že ich bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, preto na ne odvolací súd neprihliadal.

22. V súvislosti s odvolacími argumentami žalovaného ohľadne nedoručenia podaní žalobcov 1/-3/ žalovanému v rámci odvolacieho konania vedeného pred odvolacím súdom pod sp. zn. 12CoPr/1/2013, odvolací súd uvádza, že podania žalobcov 1/-3/ zo dňa 07. 02. 2013, zo dňa 29. 07. 2013, zo dňa 11. 09. 2013 a zo dňa 04. 11. 2014, boli odvolacím súdom doručené žalovanému dňa 28. 08. 2017 v rámci

tohto odvolacieho konania s možnosťou vyjadriť sa k nim odvolacím súdom určenej desaťdňovej lehoty (viď č.l. 554, 555 spisu).

23. Odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalovaného zo dňa 04. 05. 2016 spĺňa všetky atribúty riadneho opravného prostriedku (odvolania) v zmysle ustanovenia § 363 CSP (do 30. 06. 2016 § 205 ods. 1 CSP), bolo podané žalovaným prostredníctvom v tom čase právneho zástupcu žalovaného (B. M. I., advokátkou, so sídlom Š. M. XX, J. G. I.) a bolo opatrené vlastnoručným podpisom právneho zástupcu žalovaného.

24. Vzhľadom na uvedené odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

25. Odvolací súd odmietol odvolanie žalobcov 1/-3/ v zmysle ustanovenia 386 písm. c/ do neexistujúcich výrokov rozsudku okresného súdu, pretože predmetom sporu nebola náhrada mzdy, teda ide o neprípustný predmet odvolania.

26 Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia 1/ -3/ sa žalobou zo dňa 31. 07. 2011, doručenou okresnému súdu dňa 01. 08. 2011, domáhali určenia, že skončenie pracovného pomeru žalobcov 1/, 2/ a 3/ výpoveďami žalovaného zo dňa 14. 02. 2011 je neplatné.

27. Okresný súd rozsudkom č.k. 6Cpr/2/2011-189 zo dňa 16. 10. 2012 zamietol žalobu žalobcov 1/-3/ (prvý výrok) a uložil žalobcom 1/-3/ povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 536,76 na špecifikovaný účet právneho zástupcu žalovaného, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (druhý výrok).

28. Žalobcovia 1/-3/ až v odvolaní zo dňa 01. 12. 2012 proti rozsudku okresného súdu č.k. 6Cpr/2/2011-189 zo dňa 16. 10. 2012 (č. l. 207-220) navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu a „rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcov 1/-3/; o povinnosti žalovaného uhradiť náhradu mzdy v sume priemerného mesačného zárobku pre žalobcov 1/ až 3/, a to za čas od 01. 06. 2011 do času, keď im žalovaný umožní pokračovať v práci“.

29. Odvolací súd uznesením č.k. 12CoPr/1/2013-340 z 30. 04. 2015 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vracia na ďalšie konanie.

30. Žalobcovia písomným podaním zo dňa 30. 07. 2015 uviedli, že „zotrvávame na uplatnenom nároku na náhradu mzdy, ktorý bol uplatnený v konaní dňa 01. 12. 2012 v sume priemerného mesačného zárobku za obdobie od 01. 06. 2011 do času, keď im žalovaný umožní pokračovať v práci, t.j. spolu sumu vo výške priemerného zárobku za uvedené obdobie, vypočítaného ako súčin priemerného mesačného zárobku a počtu mesiacov daného obdobia spolu s úrokmi z omeškania“ vo výške, ktorú určili percentami za jednotlivé obdobia „neuhradenej náhrady mzdy“ (č.l.352 spisu).

31. Žalobcovia 1/-3/ písomným podaním zo dňa 15. 10. 2015 navrhli pripustiť zmenu žaloby týkajúcu sa náhrady mzdy podľa § 95 O.s.p. (viď č.l. 371- 372 spisu), a to žalobca 1/ sa domáhal zaplata náhrady mzdy v sume priemerného mesačného zárobku - 1.061,21 Eur mesačne za každý kalendárny mesiac za obdobie od 01. 06. 2011 do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci spolu s príslušnými úrokmi z omeškania špecifikovanými v tomto podaní. Žalobca 2/ sa domáhal zaplata náhrady mzdy v sume priemerného mesačného zárobku - 939,97 Eur mesačne za každý kalendárny mesiac za obdobie od 01. 06. 2011 do času, keď mu žalovaný umožní pokračovať v práci spolu s úrokmi z omeškania špecifikovanými v tomto podaní. Žalobkyňa 3/ sa domáhala zaplata náhrady mzdy v sume priemerného mesačného zárobku vo výške 882,50 Eur mesačne za každý kalendárny mesiac za obdobie od 01. 06. 2011 do času, keď jej žalovaný umožní pokračovať v práci spolu s príslušnými úrokmi z omeškania špecifikovanými v tomto podaní. (č. l. 371 a nasl. spisu).

32. Žalobcovia 1/-3/ písomným podaním zo dňa 29. 02. 2016 špecifikovali výšku náhrady mzdy, a to žalobca 1/ v sume 60.488,97 Eur s prísl., žalobca 2/ v sume 53.578,29, Eur s prísl. a žalobkyňa 3/ v sume 50.302,50 Eur s prísl. (č. l. 402 a nasl. spisu).

33. Okresný súd na pojednávaní dňa 08. 03. 2016 uznesením, proti ktorému nebolo prípustné odvolanie (podľa § 202 ods. 3 písm. f/ O.s.p. v znení účinnom v čase rozhodovania okresného súdu), nepripustil zmenu žaloby spočívajúcu v jej rozšírení o zaplatenie náhrady mzdy žalobcom 1/, 2/ a 3/.

34. Následne okresný súd rozsudkom č. k. 6Cpr/2/2011 - 425 zo dňa 08. 03. 2016 vyhovel žalobe žalobcov 1/-3/ v celom rozsahu a určil, že skončenie pracovného pomeru žalobcov 1/, 2/ a 3/ výpoveďami žalovaného zo dňa 14. 02. 2011 je neplatné.

35. Odvolací súd konštatuje, že civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby, ktorá predstavuje základný procesný úkon žalobcu v rámci jeho dispozičného oprávnenia. Obligatórnou náležitosťou žaloby je petit žaloby (žalobný návrh), ktorým je súd ex lege viazaný (§ 216 ods. 1 CSP), preto súd nemôže žalobcovi priznať viac, než žiadal v žalobnom petite.

36. Ako bolo uvedené, žalobcovia 1/-3/ sa určovacou žalobou domáhali jedine určenia, že skončenie pracovného pomeru žalobcov 1/, 2/ a 3/ výpoveďami žalovaného zo dňa 14. 02. 2011 je neplatné. Žalobcovia 1/-3/ sa žalobou nedomáhali uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť im náhradu mzdy (žaloba na plnenie), preto predmetom konania nebol nárok žalobcov 1/-3/ na náhradu mzdy. Odvolací súd súhlasí s právnym názorom žalovaného, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že s podaním žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru je obligatórne spojené aj konanie o nároku na náhradu mzdy. Je len na žalobcovi, či žalobou si uplatní i nárok na náhradu mzdy, eventuálne tento nárok neuplatní. Okresný súd teda postupoval správne, keď neprekročil žalobný návrh žalobcov 1/-3/ a rozhodol v zmysle žalobného návrhu žalobcov 1/-3/.

37. Vzhľadom na uvedené odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako odvolanie žalobcov 1/-3/ odmietnuť v zmysle ustanovenia § 386 ods. c/ CSP.

38. O trovách konania (vrátane trov odvolacieho konania) rozhodne okresný súd, ktorý postupoval podľa ustanovenia § 151 ods. 3 O.s.p. účinného v čase rozhodovania okresného súdu.

39. V súvislosti so žiadosťou žalovaného uvedenou v odvolaní, aby odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku prvoinštančného súdu pripustil dovolanie, odvolací súd uvádza, že otázky, ktoré by mal dovolací súd riešiť, nie sú otázkami po právnej stránke zásadného významu s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 689/2015 z 28. 09. 2016 a ani odvolací súd takúto otázku v prejednávanej veci nezistil.

40. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).